

Kapitalistische overproductie.

www.MinisterieVanPropaganda.org

Het kapitalisme is een economisch systeem dat is gebaseerd op één doel: maximale winst voor particulieren en bedrijven. Deze kapitalistische doelstelling bepaalt hoe de kapitalistische eigenaren en hun managers handelen en denken.

Het kapitalisme creëert onvermijdelijke tegenstrijdigheden in de structuur van de economie. In het streven naar steeds hogere winstmarges en toenemende wedijver tussen de bedrijven met als voornaamste doel een groter marktaandeel te behalen produceren de kapitalisten tegen dezelfde winstvoet meer producten dan kunnen worden verkocht. Het gevolg is dat de bedrijven de prijzen verlagen in de hoop dat de producten die zij hebben geproduceerd toch kunnen worden verkocht. Na verloop van tijd raakt de markt verzadigd en onttrekken de beleggers hun kapitaal, waarop de bedrijven werknemers moeten ontslaan om hun winstvoet veilig te stellen.

Het fenomeen van de overproductie, dat gepaard gaat met een enorme verspilling van grondstoffen, herhaalt zich keer op keer. Het leidt tot ontslagen en bedrijfssluitingen. Deze crisis van overproductie is een fenomeen dat uniek is voor de kapitalistische vrije markt economie.

1

In vroege sociale systemen werden economische crises veroorzaakt door nationale rampen, zoals overstromingen, droogtes, orkanen en aardbevingen. Deze rampen leidden tot langere perioden van voedselschaarste en hongersnood. Onder het kapitalisme ontstaan economische crises omdat er niet te weinig is geproduceerd, maar 'te veel'. Dat betekent dat het kapitalisme niet naar behoefte produceert, maar juist 'te veel' om zo een hogere winst te kunnen bereiken. Het systeem kan niet stoppen en stapelt groei op groei met alle nadelige gevolgen van dien. Onder het kapitalisme zijn werknemers minder waard dan de waarde van de goederen of diensten die ze produceren. De kapitalist, die de werknemer in dienst neemt, zal streven naar een zo hoog mogelijke resterende waarde (wat socialistische economen meerwaarde noemen). Dit is de basis voor de (maximale) winst.

Om hun winstvoet verder te verhogen zijn de kapitalisten altijd bezig met het vinden van manieren om de kosten van de productie te verminderen. Bijvoorbeeld door middel van technologische vooruitgang die werknemers kunnen vervangen, bezuinigingen op lonen en uitkeringen en outsourcing naar gunstige gebieden of lagelonenlanden.

Op korte termijn leidt dit tot een hoog rendement voor de leidende kapitalisten en de individuele beleggers. Maar na verloop van tijd zal door de moordende concurrerende en de daarbij gepaard gaande overproductie het totale percentage van de winst weer stabiliseren en uiteindelijk dalen.

Kapitalisten laten hun kapitaal niet ongemoeid. Hun investeerders/beleggers eisen dat zij doorgaan met het maken van winst. Wanneer de winst toeneemt zullen deze winsten worden gebruikt voor het doen van nieuwe investeringen zodat de winsten nog verder kunnen oplopen.

2

De crises van de overproductie vinden gemiddeld een keer per tien jaar plaats. De huidige economische crisis is een gevolg van overproductie en de opeenstapeling van kapitaal. Het is een onvermijdelijk resultaat van de logica van het economische systeem.

Sommige kapitalistische economen laten de overheid juist investeren als het systeem in een crisis dreigt te raken. Aanhangers van econoom John Maynard Keynes, beweren dat de overheid een kapitalistische crisis kan voorkomen of minimaliseren door het nemen van een meer actieve rol van de overheid in het regelen van de geldhoeveelheid, het stimuleren van de consumentenbestedingen, zodat de beleggers gerust gesteld worden.

Een interventie door de overheid in de economie bij een crisis of dreigende crisis is tegenwoordig normaal. Grote hoeveelheden gemeenschapsgeld zijn bijvoorbeeld gestoken in het redden van private banken zoals ABN-AMRO, FORTIS en ING.

De kapitalistische crisis is niet het gevolg van slechte producten of een verkeerde planning. De kapitalistische economie is er een van een fundamentele tegenstelling.

3

De opbrengst van de vrije markt economie is in handen van een kleine minderheid die elkaar onderling beconcurrereert op basis van een zo hoog mogelijke de winst. De economie is ongepland, anarchistisch en dus gevoelig voor een crisis.

Het socialisme kent een ander economisch systeem dat werkt volgens een andere logica. Het functioneert volgens een bewust plan. Het gaat uit van de productiecapaciteit van de hele samenleving en de sociale behoeften.

De meerwaarde geproduceerd door werknemers in een socialistisch systeem wordt geherinvesteerd in de infrastructuur, in de technologie en in culturele en recreatieve ontwikkelingen. De factor overproductie is nauwelijks aanwezig in een socialistische economie.

Dit is geen utopisch denken. In haar 74-jarig bestaan was er in de Sovjet-Unie nooit sprake van een algemene crisis van overproductie. Hoewel de SU zich ontwikkelde tot de op een na machtigste industriële economie heeft het nooit het

4

crisis-model van de geïndustrialiseerde kapitalistische landen gekend.

Zelfs toen de snelheid van de groei in de jaren zeventig vertraagde was er nooit sprake van een negatieve groei die de recessies kenmerken onder het kapitalisme.

Het doel van het socialisme is om zich te ontdoen van de tegenstelling tussen maatschappelijk gecreëerde rijkdom en privé-eigendom. De rijkdom van de samenleving wordt gezamenlijk geproduceerd, dus moet het ook gezamenlijk worden beheerd.

